

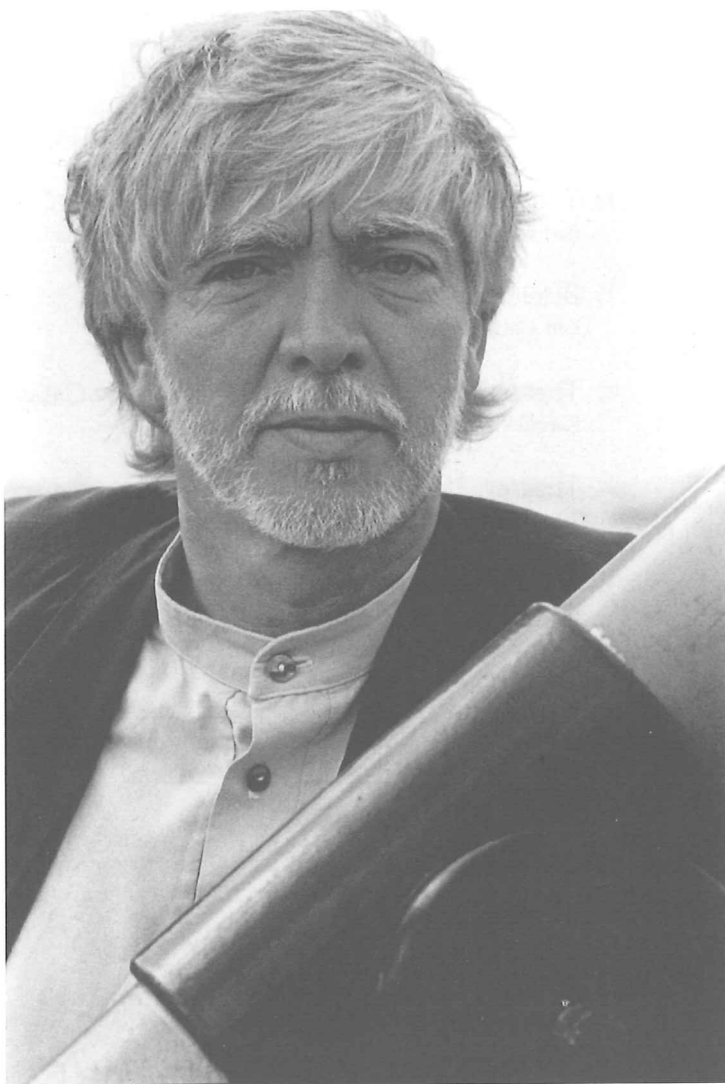
Eric Antonis

**'Ik ben in hart en nieren een democraat,
maar als ik over kunst praat...'**

'Kan kunst de wereld veranderen?'

Zo luidt de slogan van Antwerpen 93.

Een vraag die open moet blijven in een tijd die om antwoorden schreeuwt. Op de volgende pagina's beschouwingen over het werk van Jan Fabre, William Forsythe en Laura Fox, al drie te gast in Antwerpen. Paul Goossens sprak alvast met de man die het hele gebeuren moet overzien.

Al in de jaren 60 was er iets tussen Eric Antonis en Antwerpen. Hij maakte toen een thesis over de Antwerpse hongersnoden in de 16e eeuw en bracht eindeloze uren in de Antwerpse stadsbibliotheek door. Daar ontdekte hij wat organisatie al niet vermag, want de honger in die tijd bleek grotendeels kunstmatig. Het was een soort complot met molenaars die slechte stenen gebruikten en kardrijvers die het graan naar de verkeerde zolders vervoerden. Daar kwam dus opstand van. Aan de schilderkunst ging die ellende voorbij. Het was de burgerij die de opdrachten bepaalde en betaalde en niet de minste belangstelling voor armoede had. Ze kwam dus niet op doek. Als intendant van Antwerpen 93 is Antonis veel met kunst, dus ook met geld en rijkdom bezig. En opnieuw is er morrend volk.

Etcetera: De promotieslogan van Antwerpen 93 is een vraag: 'Kan kunst de wereld veranderen?' Een grap of is het menens?

Antonis: Dat vroegen ze me onlangs in Amsterdam ook en ik heb geantwoord dat wij Vlamingen zijn, dus behoorlijk ernstig en wel eens zwaar op de hand. Dikwijls menen we het heel ernstig. Na die dreun van november 1991 was iedereen het er over eens dat we slogans best vermeden, want dat is de taal van het ongenueanceerde en het extreme. De vraag daarentegen nodigt uit tot discussie, argumentatie en bezinning. Vragen tegen slogans, je zou het een programma kunnen noemen.

Toen we de eerste lijnen van ons beleidsplan uitzetten, waren we nog vol optimisme. De Berlijnse muur was pas gevallen en er was de hoop dat heel Europa in de ban van de democratie zou komen. Vandaag blijft van die euforie nog maar weinig over. In Europa is er groeiende onverdraagzaamheid en opnieuw oorlog. Uitgerekend in het land dat ik zo goed ken en waar ik jaren rondtoerde en zoveel vrienden had. Ik wist dat er in Joegoslavië spanningen waren, maar dat heeft me nooit echt verontrust want er was toen geen dreiging. In België waren er toch ook moeilijkheden. In feite ben ik met de Falklands pessimist geworden. Al die mensen die de soldaten kwamen uitwuiwen om aan de andere kant van de wereld voor de eer van het vaderland te vechten. De vlaggetjes en 'Britannia rules the waves', al die stereotiepen, waarvan je dacht dat ze definitief waren opgeborgen, bleken nog altijd springlevend. Ik behoor niet tot die optimisten die vinden dat het ongenoegen dat zich in november '91

Eric Antonis / Gerrit Op de Beeck